

Men verdenke niet allen, die zoo'n vakantie-reisje ondernemen, van een dezer ondeugden of zonden.

Laten wij oppassen, dat de nijd zich niet in onze beelden nestele.

De jaloezie verneestert noch het hart van hem, die tot nog toe het buitenland als het speciale jachtterrein van hem en zijn bentgenooten beschouwde, noch van hem, die zich de uitgave daarvoor niet getroosten kan.

De groote Schepper aller dingen heeft het boek der natuur na den zondeval niet verzegeld.

Hij staat het ons toe, daarin te lezen.

En hoe meer we daarin lezen mogen, des te dankbaarder hebben we te zijn.

En hoe meer onze naasten daarin lezen mag, des te hartelijker hebben we het hem te gunnen.

De vakantie heeft alzoo tweemaal doel.

Allereerst om middellijkerwijs verloren krachten te herstellen.

Vervolgens om ons toe te eigenen de gaven, welke de Vader der lichten in natuur en — vergeven we het niet — ook in kunst ons schonk.

Kan nu de Zondag de vakantie vervangen?

Dan zou hij ook hetzelfde doel moeten hebben.

Inderdaad bestaat er een sabbatsopvatting, welke daarop neerkomt.

Helaas wordt die ook nog onder Gereformeerden aangetroffen.

De Zondag wordt door velen zoo volstrekt mogelijk opgevat als rustdag.

Behalve dan de uren, die aan den kerkedienst worden gewijd, wordt het overige van den Zondag aan lichamelijke rust besteed.

Toch wordt zóó de beteekenis van den Nieuwtestamentischen sabbat geheel miskend.

De Zondag is geen rustdag zonder meer.

Als men het goed verstaat, kan hij evengoed worden genoemd: de werkdag bij uitstek.

Het rusten op den Zondag is een rusten van beroepsarbeid, of zooals onze vaders het noemden: van allen slaafschen arbeid.

Maar niet van allen arbeid.

Juist wordt van ons op dien dag intensen geestelijken arbeid gevorderd.

De sabbat is niet de dag van ons, nog minder van ons lichaam.

In het vierde gebod wordt ons duidelijk voorgesteld: het is de dag des Heeren uw Gods.

We zijn geroepen dien te heiligen.

Die heiliging vraagt hooge spanning van onzen geest.

En geestelijke inspanning eischt ook lichaamskrachten op.

Over het algemeen maakt men zich ook onder de ernstigste christenen van de Sabbatsviering veel te gemakkelijk af.

De geestelijke aktiviteit is op dien dag doorgaans te gering.

De Zondag lijkt in de praktijk te veel op vakantie. Maar welbeschouwd mag dat niet.

Zeker, de eerste dag der week brengt voor wie God vreest, aangename afwisseling aan.

Van die afwisseling gaat versterking uit, welke ook ons lichaam ten goede kan komen.

Toch staat dit laatste niet voorop.

En te bewijzen valt het niet, dat de verbruikte lichaamskracht daardoor genoegzaam wordt aangevuld.

Misschien wel bij hen, die den sabbat misbruiken ten behoeve van hun lichaam.

Maar vaak niet bij hen, die ook op dien dag hun fysieke krachten ten offer brengen aan de heiliging van dien dag.

Daarbij komt nog iets.

Verlustiging in Gods scheppingswerk is op dien dag stellig geoorloofd.

Maar genieting van het verlossingswerk in Christus Jezus behoort toch boven alles te gaan.

Daarop moeten gebed, dankzegging, gesprek, onderzoek, bezinning zooveel mogelijk geconcentreerd.

Dat brengt de rechte heiliging met zich.

Echter volgt daaruit ook, dat het opmerken van Gods wondermacht en wonderwijsheid in de schepping niet zóó kan geschieden, als in vakantiedagen, wanneer men er op uit kan trekken om in verre streken prachtige natuurmomenten te bewonderen.

Verschillende konsekwenties van deze Sabbatsbeschouwing kunnen hieruit licht worden getrokken.

Maar bovenal deze, dat de Zondag nooit als vakantie mag worden opgevat.

Hij is geen rustdag, wanneer men onder rust begrijpt lichamelijke rust.

Hij is geen ontspanningsdag, wanneer men met ontspanning speciaal bedoelt herwinning van lichaamskracht.

Hij is heiligingsdag.

Een dag, waarop niets u in den weg staat om te toonen, dat gij voor den Heere leeft.

Dat gij Hem boven alles liefhebt.

Liefhebt met geheel uw hart, met geheel uw ziel, met geheel uw verstand.

Maar liefhebt ook met al uw krachten.

Geen vakantie kan daarom ooit den Zondag overbodig maken.

Maar in den tegenwoordigen, drukken, nerveusen tijd kan ook de Zondag, wanneer hij waarlijk wordt geheiligd, de vakantie niet overbodig maken.

Ook in dit opzicht begrijpe men zijn tijd.

Vakantie en onopzettelijke evangelisatie.

Opzettelijke herkersteningsarbeid mag niet achterwege blijven.

De roeping daartoe moet de kerk des Heeren in onzen tijd rusteloos worden voorgehouden.

Maar er is ook een onopzettelijk herkersteningswerk.

De waarde daarvan mag evenmin worden onderschat.

Met het oog op de kerstening, schrijft de apostel, dat de mannen zonder woorden gewonnen worden, ziende den stillen wandel in vrees van de vrouwen.

Van den waarlijk vromen wandel gaat machtige trekkracht uit.

Ook op het evangelisatiewerk is het van toepassing, dat leeringen wekken, maar voorbeelden trekken.

Het leven der eerste christenen heeft onder medewerking des Geestes de prediking van het evangelie ondersteund.

Hoezeer de christenen van onzen tijd in die onopzettelijke evangelisatie, in eenvoudige, ongekunsteld geluigen en in nauwgezette wandel tekort schieten, dit middel ontbreekt toch niet geheel.

Het is de vrijzinnigheid, welke ons hierop attent maakt.

In de „N. R. Ct.” vonden we over deze zaak een opmerkelijk stukje.

Het schijnt, dat men van moderne zijde er niet geheel gerust op is, als de aanhangers van die richting hun vakantie in ons land doorbrengen.

Een verblijf in het buitenland zal wel minder gevaren opleveren voor verschietsen van modernistische velen.

Doch binnen onze grenzen dreigt het.

In de „N. R. Ct.” wordt er op gewezen, hoe de bevolking van de mooiste punten in ons land orthodox is en hoe er van die orthodoxie op den vrijzinnigen pensioengast dikwijls groote bekoring uitgaat.

Het zou niet onmogelijk wezen, een stelselmatig overzicht te geven van de onderscheiden factoren, die oorzaak zijn van het oogenschijnlijk zonderling verschijnsel, dat de orthodoxie zwaarder wordt naar gelang het landschap toeneemt in lieflijkheid. De plekje natuur, die bij de toeristen met drie sterretjes gemerkt staan, onderscheiden zich gewoonlijk door een bevolking, die, zoo ze niet Roomsche is, de recht zinnigheid in haar verschillende schakeeringen naar den eisch vertegenwoordigt.

Voor de meeste zomergasten behoort het „stoere” Calvinisme tot de aantrekkelijkheden van de streek.

Als inwoners der groote steden behooren zij goeddeels tot degenen, die met godsdienst en kerk hebben gebroken, of zelfs vaak het verschijnsel van te geringe betekenis achten, om zich de moeite te getroosten, er officieel mee te breken. Als 'er op aan komt, zijn zij misschien nog wel door de instelling van den kinderdoop tot de Hervormden te rekenen. Maar van die dingen hebben ze zoo geen verstand en het grootstadszakenbedrijf of amusementsleven leent er zich niet toe, zich er in te verdiepen.

Anders wordt dit met de vakantie. Wanneer zulke wereldlingen verpooring hebben gezocht op een Zeeuwsch visschersdorpje of bij een Veluwschen boer, achten zij het tot de kuren te behooren, met het vrome landvolk vroom te zijn. Er gaat een gezondmakende kracht van den landelijken godsdienst uit en hoe karakteristiek is dat gebed voor den eten, dat Bijbel-lezen en die kerkgang door de korenvelden op den Zondagochtend!

Is het onbegrijpelijk, dat deze pensioengasten, in de stad thuisgekeerd, den godsdienst vereenzelvigen met wat ze daarheen hebben gevonden en dat ze, bij de herinnering aan den idyllischen vacantiestijd de ultra-orthodoxie idealiseeren en niet den minsten lust gevoelen, ook zoo ze zich zelf overigens tot de „vrijzinnigen” rekenen, mede te werken, om Amsterdam, Rotterdam of Den Haag voor de vrijzinnige Hervormden te veroveren? Niet zonder geprikkeldheid kunnen zij zelfs hooren spreken over hetgeen zij voor een laf en flauw surrogaat houden van den „echten”, stevigen godsdienst, dien zij zich uit hun pensioentijd met zooveel vreugde herinneren.

Men leest hier tusschen de regels door bezorgdheid.

Wel worden dan later nog troostgronden aangevoerd.

Maar die kunnen het bovenstaande toch niet van kracht berooven.

Onbedoeld wordt hier een eerepalm uitgereikt aan onze „stoere” Calvinisten.

Op pensioenplaatsen is de verleiding om in den vacantiestijd van de beginselen wat te laten vallen, vanzelf sterk.

Moge de Gereformeerde bevolking in die plaatsen door dit stukje van de „N. R. Ct.” een spoorslag te meer ontvangen om van het pad der beginselen, om van den weg van Gods geboden niet af te wijken.

Wie weet, waartoe de Heere hen nog gebruiken wil.

Laat het hun een eere zijn, de schrik der vrijzinnigheid te wezen.

De „Reformed Herald”.

Met bijzondere ingenomenheid maakten we kennis met de „Reformed Herald”, de Amerikaansche „Gereformeerde Herald”.

Dit blad is feitelijk de samenvoeging van het vroegere „Religion and Culture” en „The Witness”.

Stonden deze bladen soms weleens tegenover

elkander, thans heeft de tweedracht voor eendracht plaats gemaakt.

Zouden we ons daarover niet verblijden?

Voor al nu de Chr. Ger. Kerk telkens in beroering wordt gebracht, stemt het tot dankbaarheid, dat leidende mannen, die hierin het woord voeren, elkander vinden.

Natuurlijk moesten er offers worden gebracht. Van de beide redakties kon er moeilijk één worden gemaakt.

Dan zou de staf te uitgebreid worden.

Daarom moesten enkele redacteuren uitvallen.

De nummers, welke verschenen, maken een goed figuur.

Zij bieden een belangrijken inhoud.

Aan het taalprobleem wordt insoover tegemoetgekomen, dat het blad gedeeltelijk in het Engelsch, gedeeltelijk in het Hollandsch is geschreven.

Als hoofdredakteur fungeert Prof. L. Kerkhof, die daarin geassisteerd wordt door Ds G. Hoeksema.

De meditaties zijn van de hand der predikanten P. J. Hoekenga en I. van Dellen.

„In eigen kring” wordt verzorgd door de predikanten H. J. Kuiper en H. Schultze.

Voor het „Kerkelijk leven in breder zin” zijn aangewezen Ds W. Stuart en Prof. Dr S. Volbeda.

Artikelen van meer algemeen aard staan onder redaktie van de professoren J. G. van den Bosch en M. J. Wijngaarden.

Ook medewerkers zetten hun schouder onder dezen arbeid.

Kortom, het blad schijnt ons uitnemend georganiseerd te zijn.

Moge de ontwikkeling van het onvervalsche Calvinisme er onder den zegen Gods sterk door bevorderd worden.

De jubilerende G. G. V. D.

Het orgaan van de Gereformeerde Vereeniging voor Drankbestrijding trok voor den Augustusmaand het feestkleed aan.

De vereeniging viert haar zilveren jubileum.

En ofschoon wijzelf een enigszins ander standpunt innemen, zoo weerhoudt dit ons toch niet haar onzen welgemeenden gelukwensch te bieden.

Al wat den strijd aanbindt tegen het afschuwa-lijk kwaad van het alkoholisme heeft onze sympathie.

Met name hebben we groot respect voor het gevoelen van de Gereformeerde mannen, die deze vereeniging in het leven hebben geroepen en in haar voortbestaan geleid.

Er was voorzeker moed toe nodig om dat te doen.

We kunnen niet anders dan dien moed waardeerden.

De volhardende voorzitter Ds W. H. Gispens van Scheveningen mag in dit jubileum zijn werk beloon zien.

Den volijverigen secretaris, J. Minderaa, was dit voorrecht niet beschoren.

Het is niet voor betwisting vatbaar, dat deze vereeniging gezegend heeft gewerkt.

Worde haar streven ook in de nieuwe periode met kostelijke resultaten gekroond.

HEPP.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN.

— Het nieuwe Ministerie.

Hoewel gedurende de vakantie deze rubriek gewoonlijk onverzorgd blijft, mag een feit als het optreden van het nieuwe Ministerie toch niet onopgemerkt voorbijgaan.

We zullen de vele beschouwingen, welke over de vorming van dit Ministerie gehouden zijn, niet met een vermeerderen.

Alleen spreekt ons blad er zijn blijdschap over uit, dat onze Koningin thans weder door raadslieden van Rechts is omringd.

Wij steken het niet onder steelen of banken, hoe goed het ons doet, dat aan den heer Colijn een der onzen, werd opgedragen het Ministerie te vormen.

Had Hare Majesteit een andere beslissing genomen, we zouden die gaarne hebben geëerbiedigd.

Daar is ze Soevereine voor.

Thans echter was haar opdracht ons dubbel welkom.

De verdiensten van minister Colijn worden daar door erkend en de anti-revolutionaire partij gevoelt zich er door vereerd.

Toch is dat het voornaamste niet.

Ware dat het geval, dan zou het optreden van dit Ministerie voor ons een streeling van ons ijdelheidsgevoel zijn.

Dan zouden we blijk geven slechte vaderlanders te zijn.

Dan zou onze strijdkreet: voor de eere van God en zijn Christus ook in het leven van den staat, een spekulatie zijn op het vrome gevoel van het geloovige volksdeel, maar niet uit het hart zij gestooten.

Maar wijl het ons meenens was en is, meenen we ook, dat de benoeming van minister Colijn tot Kabinetsformateur in het welbegrepen belang van ons land is.

Evenzeer verdient het lof, dat de Kabinetsfor-

mateur vóór Kamerclubs

Dat waar

een belijnd

De halfs

Kabinet des

overwinnen

Het tege

grondslag.

Het come

zijn deugdel

De kwesti

moet gelukki

De politie

haar natuur

Het afgeir

periode het

zullen strak

Ook de zw

openbaar w

schaduwten.

Toch is E

een rekonst

we en enke

Kabinet zien

dan het toe

werd gezocht

Ook door

geven, dat

stel knappe

de revue te

drukking gew

van Mr Rutz

verwachtinge

Blijkbaar i

vooral rekef

spraken der

Hebben de

rijkste depar

hun vergoede

nien ook eer

zetten zij ni

Ook bestat

van oorlog e

een langgeko

vervuld zou

Alles saam

Kabinet met

Aan minis

onthouden m

te hebben g

Met begrip

Troonrede ui

Moge het

En vooral

progressivitei

ginselen melc

OF

De Christe

Op dit ha

als wonderer

Hoe ontwil

nevelig verlee

tuggevonden,

zij werden o

ren, werden

eeuwenher v

den vollen d

En in het

daar op alle

ding overtro

kennis van o

bouw en gro

met reuzenac

leven wordt

maar ook ge

operateur tot

dwaars doorbe

het oog en ty

de schemeren

duizenden zor

lende kleine

gansche bacill

voortuitgang d

komen, dan

door experim

culen brak in

van ionen en

dan toch naar

die heenwijst

woordige krac

Is het niet

tuurbeheersch

hoe langs zoo

hare krachten

nen de drad

Ruimte schijne

ten de afstan

ten der machi

de mensch; ov

alle polen tot

doet hij hoort

Zepelins. De